

Nizamettin Korucu

- Őirler -

Yayın Tarihi:

3.5.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Nizamettin Korucu (1962-)

1962 Erzurum Merkez ilçesine bağlı ırır mahallesi doğumlu. İlk ve orta öğrenimden sonra Ticaret lisesini bitirdi. Vatani görevini yaptıktan sonra Anadolu Universitesi iktisat fakültesinden 2001 yılında mezun oldu. Mahalli bir çok dergi ve gazetede yayınlanan yazıları, arada bir ulusal dergilerde de yayınlandı.

Anam

Her sabah dualar ederdin anam
Her akşam yolumu gözlerdin anam
Her gece üstümü körlerdin anam
Yokluğun deminde ağlarım şimdi.

Hatamı affedip gülerdin anam
Saçımı okşayıp severdin anam
Derdimi dinleyip sorardın anam
Veda edip gittin neyerim şimdi

En zayıf anımda kuvvettin anam
Yalnız kaldığımda ülfettin anam
Bütün sevgileri lütfettin anam
Sensiz, kimsesizim yanarım şimdi

Varlığımla gurur duyardın anam
Hayatıma sürur sunardın anam
Ömrünü ömrüme katardın anam
Güllerim kurudu susuzum şimdi

Elini elimde okşardım anam
Başımı omzuma yaslardım anam
Kaşını çatınca susardım anam
Nefesin sesine muhtacım şimdi

Gece soluğunu dinlerdim anam
Uykusuz ayakta dururdun anam
Uzunca söyleşir uyurduk anam
Dertli dillerini özledim şimdi

Bir hayalmiş geçti seneler anam
Sitemler sinemi yaralar anam
Çileler ciğerim paralar anam
Şefkatli bağrına hasretim şimdi

Erzurum, 3 Mayıs 2005 – 02.00

Nizamettin Korucu

Erzurum'u Yaşamak

Toprağını koklamak
Tozlarına bulanmak
Sularında sođumak
Yollarında yorulmak
Havasından solumak
İkliminde durulmak
Doyum olmaz ne hořtur
Erzurum'da yaşamak

Gönülleri zengindir
Lisanlar engindir
İnsanında yoğrulmak
Yüređinde taht kurmak
Doyum olmaz ne hořtur
Erzurum'da yaşamak

Dađlarında huzur çok
Ovasında sevinç çok
Adı sükun sokağında
Gül çocukları oyunda
Yařlılar gezer řen dinç
Sevgiler cořar pür genç
Doyum olmaz ne hořtur
Erzurum'da yaşamak

Gün batınca Ay dođar
Bülbül öter, gül açar
Sevdalara yol açar
Doyum olmaz ne hořtur
Erzurum'u yaşamak.

(Erzurum - 09 Temmuz 2004)

Nizamettin Korucu

Erzurum İnanına Selamım

Soğuk suyu havasından
Yazın tozu, kışın buzundan
Palandöken eteğinden, dağından
Ehli iman insanına selamım

Harabe sokağından yolundan
Beton yığınınından, binasından
Kopan tarihinden, atasından
Kini tutmaz insanına selamım

İşsiz güçsüz pazarından
Kara kışı boranından
Çorağından, kurağından
Dost canlısı insanına selamım

Memur amir azarından
Gurbetteki bizarından
Sahaplanan sahaplardan
Biçar düşmüş insanına selamım

Töre bilmez çocuğundan
Naçar düşmüş yoksulundan
Dili susmuş yazarından
Yalnız kalmış insanına selamım

Medresede çalgılardan

FingirdeŒen yabanından

Soyunulan libasından

Bitap kalmıŒ insanına selamım

(24 Nisan 2005 - Erzurum)

Nizamettin Korucu

Merhamet

Kimi kendine eder, kimine bir başkası.
Uyarsa insan nefesine, pişmanlıktır arkası.
Helal etmeli hakları, haklı olduğu zaman insan.
Helal bir dünya kurulur inanın işte o zaman.
İnsanlık büyük sanat,
takmak istiyorsa insan, kurtuluşa bir kanat.

Gün gelir geçer öfke,
Sonra dememeli insan, keşke.
Mağrurlanan aldanır,
Sonra çok hayıflanır.

Şu an bir af saati ilan etse herkes.
Affetse birbirini herkes.
Baksak bir dünyada neler değişir.
Ne çok güller gelişir
Yeryüzüne serpişir.
Huzur dolar ülkemiz.
Yazık bunca mahkemelerde geçen günlere, çekilen dertlere.
Ceza versek ne olacak, ne yazılacak baki alemdeki deftere.

Herkes neye inanıyorsa onun hatırına,
Her kes neyi seviyorsa onun şanına,
Bırakmasın dargınlıkları artık yarına.
Kırılmasın insanlar,
Koparılmasın umutlar.
Zararın neresinden dönülürse kardır.
Merhametin insanlara çok faydası vardır.

Nizamettin Korucu

Sensizim Sessizim

Bir mart sabahı görmüştüm ilk seni.
Paket taşlı yollarında yürümüş
Bilmediğim semtlerinde kaybolmuş
Yine de şikayet etmemiştim seni

Sonra öğrendim seni İstanbul
Tanıdım seni, nasibim kadar
O gün bugündür sevdamsın
İkinci vatanım en tatlı rüyamsın

Her semtinde bir mühür var
Beni sana bağlayan bir sihir
Ne kapalı havalarında bunalır
Ne dar sokaklarında sıkılırım

Hayatın renkleri bağrında senin
Sende olmak neşe, firakın hüzün
Duyguları ilmek, ilmek yapıp
Göz yaşlarımı yüreğime süzdün

Erzurum, 27 Nisan 2005

Nizamettin Korucu

Yarım Yarım

Küçüklük hayalimdin
Büyüdükçe büyüdün
Vardığım da kanmadım
Sevdiğim İstanbul'um

Denizinde ıslandım
Rıhtımında dinlendim
Martılarla dertleştirdim
Cananım İstanbul'um

Beyler beyi Beyoğlu'm
Modalar Kadıköy'üm
Dolma bahçe sarayım
Mekanım İstanbul'um

Sultanahmet durağım
Sirkeci'de otağım
Adalarda kaleyim
Saadetim İstanbul'um

Boğaziçi seyranım
Kız kulesi nişanım
Fenerbahçe gül şenim
Bayramım İstanbul'um

Üsküdar aşk yokuşum
Tahtakale aş buluşum
Ümraniye toprağım
Sevdamsın İstanbul'um

Levent'e düşer yolum
Bebekte olsun evim
Şişlide şakrak sesim
Evrenim İstanbul'um

Aksaray'da yayayım
Beyazıt'ta susarım
Kum kapıda kaynağım
Nimetim İstanbul'um

Lügat yok anlatamam
Kelime yetiremem
Ömür az bitiremem
Yarım, yarım, hayatım
Aşığım İstanbul'um

Erzurum, 29.04.2005

Nizamettin Korucu

Yollar Uzun

Yollar uzun, yollar kıvrım kıvrım.
Aşılmaz dağların arkasındayım.
Kanadı kırık bir kuş gibi
Takatim tükeniyor, yorgunum

Okuduğum kitaplar avutmuyor artık
Televizyon kandırmayan masallarıyla anlamsız.
Radyolar bir içli türkü kadar kıymetli,
Yaralarımı deştığı kadar sevimli.
Bugün hüznümü artıran dostlarımda yok.
Hüznüm kadar yaşıyordum oysa.
Memleketimin tarih levhaları da mahzun.
Baharın kırlangıçları da ağlıyorlar bugün.
Ağaçların tomurcuklarında gözyaşları birikmiş.
Toprak rengini soldurmuş.
Sokaklar kalabalıklarıyla ıpıssız.
Caddeler gerçek gülücüklü insanların bekliyor, yorgun.
Tarumar hakikatler seçilemiyorlar.
Yaşayan sa kargalar, onlara kaldı dünya.
Gönüller fısıltısız feryatlarla saçlarını, başlarını yoluyor.
Korku; hükümdar edasında, gaddarlığında abide.
Ümitler açmadan tükeniyor.
İnsanlar yorgun.
İnsanlar telaşlı.
İnsanlar şaşkın.
İnsanlar, talan edilen insanlığa seyranda.
Kır gezileri olmayacak bu yazda benim için.
Yine nehirleri dinleyemeyeceğim.
Parasız havayı dolduramayacağım bağıma bu yazda.
Ben üşümeye alıştım:
Kapalı, gri, mor gökyüzü altında, şemsiyesiz.
Kirlenmiş, siyah karlarda yürümeye alıştım.
Buzlar rengini yitirmiş;
Kayan ayakkabılarıma tuzak kurmuşlar.
Lüks otomobillerin asfalt saltanatının,
dehşetli saltanatını seyrediyorum.
Bir yıldır boya yüzü görmemiş kunduralarımın,
boz haraplığını seyrediyorum.
Beyaz mermerli merdivenlerde,
lacivert ütülü pantolonların kabadayılığını seyrediyorum, ürkek.
Yeleksiz, saçları örgüsüz, kıpkırmızı donmuş minik eli,
kız çocuğunu seyrediyorum.
Ünlü sanatçının ünsüzlere eğlencesinin,
dayanılmaz acısını seyrediyorum.
Açık çukurlara düşmeden, gecenin karanlığında,
evine yay giden, omuzu düşük,
çile mimarisinin son şaheseri;
Aile reisini seyrediyorum.
Gofrete ağlayan çocuğuna,
yüreğiyle ağlayan babayı seyrediyorum.
Sonra;
Beyaz gömleklilerin kolalı yakalarında,

siyah benekler görüyorum.
Gözbebeklerim mi yapışmış yoksa yakalarına!
Dilimi yapıştırdım damağıma, susuyorum.
Gözümün beyazı uykusuzluğumu haykıra dursun kızılığıyla.
Sobaya atacak bir şeyi olmayanların,
bahar coşkusunu hiçkırıklarında, hırıltılarında duyuyorum.
Dağdan baktığım şehrim bu yıl bakamıyorum;
Bir metrekare boş alan arıyorum nafile.
Karlarında yuvarlandığım, apak döşekli,
çocukluğumu arıyorum.
Arınamıyorum.
Karabatak kuşlarına döndü şehrim ve bedenim.
Birde yüreğim olmasa,
Birde ağlayamasam,
Birde yağmurlar yağmasa, şakır şakır, hırçın hırçın.
Ben yaşıyorum bugün;
yüreğimle, gözyaşlarımla, ağlayan gökyüzüyle...

(Erzurum,28.03.2002)

Nizamettin Korucu